గోరంతదీపం

- అంజన కొడాలి

(గత సంచిక తరువాయి)

"చెప్పాలనుకున్న విషయం పక్కనపెట్టు. క్రిష్ణ ఒడ్డున కూర్చుని సూర్యాస్తమయం చూద్దామనుకున్నా కుదర్లేదు."

"నాక్కనిపిస్తుంది సూర్యాస్తమయం" అంది నవ్వుతూ అంజలి ప్రశ్నార్ధకంగా చూశాడు.

"నా పక్కనే రవి. అంటే సూర్యుడు. మొహం ఎర్రగా ఉంది. సూర్యాస్తమయంలోలాగా"

నవ్వేశాడు రవి.

"ఓ విషయం అడగనా మిమ్మల్ని?" నెమ్మదిగా అంది అంజలి.

"ఏంటి?"

"మీరు ఇంకా అనితను మర్చిపోలేకపోతున్నారా? మీరు పెళ్ళి చేసుకోకుండా ఎందుకుండి పోయారు?"

"లేదు ఆలోచిస్తే నేను అనితను ఎప్పుడూ ప్రేమించలేదు. పిచ్చి ఉదాహరణ ఇస్తున్నానేమోకానీ ఎవరన్నా ఒక బొమ్మను చిన్నప్పుడు ఇచ్చి, ఇది నీది అంటే దాంతో ఒక బంధం ఏర్పడుతుంది. నాదేలే అనిపిస్తుంది. కానీ ఆ బొమ్మలేకపోతే మనం లేము అన్నట్టు కాదుగా. సడన్‌గా ఆ బొమ్మపోతే కొంతకాలం బాధ ఉంటుంది అంతే."

"మన జీవితంలో జరిగే ప్రతి విషయాన్నీ, మనం ప్రేమించే వాళ్ళతో పంచుకోవాలనిపిస్తుంది. నిద్రలేవగానే తన మొహం గుర్తురావాలి. పడుకునే ముందు తన ఊహతో పడుకోవాలి. అది ప్రేమంటే" నెమ్మదిగా అంది అంజలి.

చిన్నగా నవ్వాడు రవి "అయితే అనితను నేను ప్రేమించలేదు. తర్వాత నేను పెళ్ళిచేసుకోకుండా ఏదో శపథం తీసుకుని ఉండలేదు. పల్లెటూళ్ళో ఉంటానంటే సంబంధాలు రాలేదు. దాంతో పెళ్ళంటే ఇంట్రెస్టు పోయింది."

ఊరు దగ్గరకు వచ్చేసింది కారు.

"రేపు రాత్రి హైదరాబాదు వెళుతున్నా. రాధీ ఫోన్ చేసిందా మీకు" అంది అంజలి.

"ఊ చేసింది. శుక్రవారం రాత్రి పార్టీ సంగతి చెప్పింది. శనివారం పెళ్ళి. రెండు రోజులు, మర్నాడు ప్రయాణం. ఇన్ని రోజులంటే ఇబ్బందేమో అని ఆలోచిస్తున్నా"

"మీకు పనులనుండి బ్రేక్ దొరుకుతుంది కదా కాస్త రిలాక్స్ అవ్వచ్చు."

"పెళ్ళికి తప్పకుండా వస్తాను" అన్నాడు. ఇంటిదగ్గర దింపాడు అంజలిని. లోపలికి వచ్చి అన్నపూర్ణగారితో చెప్పివెళ్ళాడు.

అంజలి హైదరాబాదు వెళ్ళి మూడురోజులయ్యింది. తనతో మాట్లాడాలని మనస్సు కొట్టుకులాడుతుంది. విజయవాడ వెళ్ళినప్పుడు తన మనస్సులోని మాట ఎలాగైనా చెప్పాలని చాలా ప్లాన్ చేశాడు. కానీ అంతా పాడైపోయింది. అంజలికి తనంటే ఇష్టమేనా? అంటే జీవితాంతం తనతో ఉండేంత ఇష్టమా? ఈ మూడురోజులు చాలా అశాంతిగా, అలజడిగా గడిచాయి.

ఏది చేసినా అంజలితో చెప్పాలనిపిస్తుంది. ఇంట్లో ఉండలేక తోటలోకి వచ్చాడు రవి. మామిడితోటలో రవి ఒక చిన్న కాటేజిలాగా కట్టించుకున్నాడు. ఎప్పుడన్నా ఒంటరిగా ఉండాలంటే అక్కడికి వస్తాడు.

ఫోన్ మోగింది. సతీష్

"ఎక్కడున్నావు రవి? నీకోసం ఇంటికి వచ్చాను"

"కూర్చో అక్కడే ఓ పదినిమిషాల్లో వస్తున్నా" అని పెట్టేశాడు రవి. ఇంటికి తాళం వేసి బైక్ స్టార్ట్ చేశాడు.

ఇంటికి వెళ్ళేసరికి సతీష్ ఇంకో అతను ఎవరో ఉన్నారు. రవిని చూసి సతీష్ అన్నాడు "వాటర్ ట్రీట్‌మెంట్ ప్లాంట్ గురించి కన్నుక్కున్నాం కదా కాంట్రాక్టు చేయటానికి ఈయన రెడీగా ఉన్నారు. ఇదివరకు ఈయన వేరే ఊళ్ళల్లో కూడా కట్టారు."

"మొత్తం మూడు నెలల్లో అవచేయొచ్చండి" అన్నాడు అతను. ఇదిగో పేపర్ మీద ఖర్చు తాలూకు వివరాలు ఉన్నాయి. అవసరం అయితే ఫోన్ చేయండి" అని వెళ్ళిపోయాడు.

నీరజ లోపల్నుండి వచ్చింది. 'ఎక్కడికన్నా వెళదాం రా ఊరికే ఇంట్లో ఉంటే పిల్లలకు బోర్' అంది.

"పిల్లలకు నీళ్ళు చూడటం సరదా అయితే హంసలదీవి వెళ్ళొచ్చు లేదా పడవ మీద మోపిదేవి వెళ్ళొచ్చు" అన్నాడు సతీష్.

"రవీ! మోపిదేవి వెళదాం చాలా రోజులయ్యింది ఆ గుడికి వెళ్ళి" అంది సావిత్రి.

"సతీష్ నువ్వు కూడా రా మీ ఫ్యామిలీతో సరదాగా ఉంటుంది" అంది నీరజ.

"సరే రాజాను కూడా అడుగుతాను వస్తాడేమో? ఏంటి రవి మాట్లాడవే రేపు ఖాయమేనా?" అడిగాడు సతీష్.

"అలాగే అందరూ వెళదామంటే సరే" అన్నాడు రవి.

నీటిమీద సూర్యకిరణాలు పరివర్తనం చెంది, తళతళ మెరుస్తున్నాయి. నది మధ్యగా పడవ ప్రయాణిస్తుంది. ఓ పక్క పిల్లలు కేరింతలు కొడుతున్నారు. మోపిదేవి వెళ్ళి సాయంత్రం తిరుగు ప్రయాణంలో ఉన్నారు. రవి మనస్సు మన్ను తిన్నపాములాగా ఉంది. అక్కవాళ్ళు రెండేళ్ళ తర్వాత కనిపిస్తే ఎప్పుడూ ఎంతో సరదాగా సంతోషంగా ఉండేవాడు. ఇప్పుడెందుకు ఇలా స్తబ్దుగా ఉన్నాడు.

'తెరచి ఉంచేవు సుమా త్వరపడి నీ హృదయమును బిరబిర ఏ సుందరియో జొరబడితే ప్రమాదము' అన్న కృష్ణశాస్త్రి గీతం గుర్తుకొచ్చింది.

ఇంటికొచ్చిన రవి తలనొప్పిగా ఉందని తన గదికి వెళ్ళి పడుకున్నాడు. 'లాభంలేదు. నా మనస్సులో ఏముందో అంజలికి చెప్పాలి. మహా అయితే తను కాదని అంటుంది. ఫర్లేదు. అస్సలు చెప్పకుండా ఈ సంధిగ్ధంలో కొట్టుకులాడటం కంటే, చెప్పేస్తేనే మనస్సు తేలికవుతుంది. కానీ అంజలి నాతో మాట్లాడకపోతే ఇంకా? పర్లేదు అప్పటి సంగతి అప్పుడు చూడొచ్చు.

లేచి బట్టలు సర్దుకున్నాడు హైదరాబాదు వెళ్ళటానికి. నీరజ వచ్చింది. రవి బట్టలు సర్దుకోవటం చూసింది.

"ఏంటో చాలా ముభావంగా ఉన్నావు ఇవాళ. ఏమైంది?" అని అడిగింది.

"ఏం లేదు. ఏదో ఆలోచిస్తూ అంతే"

"అంజలి మీద నీ అభిప్రాయం ఏంటి?" అడిగింది నీరజ

ఉలిక్కిపడ్డాడు రవి. నీరజవంక చూడకుండా "అదేంటి అలా అడిగావు?" అన్నాడు.

"ఏం లేదు. నీకు నచ్చితే సంబంధం మాట్లాడమని నాన్నతో చెపుతాను."

"అదేం వద్దు. తన మనస్సులో ఏముందో తెలుసుకోకుండా ఏమీ వద్దు" కంగారుగా అన్నాడు రవి.

"అంటే నీకు తనంటే ఇష్టం అనే కదా" రెట్టించింది నీరజ కాసేపు ఏమీ మాట్లాడలేదు రవి.

"రవి నాకైతే గట్టిగా అనిపిస్తుంది అంజలికూడా నిన్ను ఇష్టపడుతుందని నువ్వు 'ఊ' అను పెద్దవాళ్ళతో అడిగిస్తాను. అప్పుడు కాదు అన్నా కానీ ఏదో ఇది పెద్దవాళ్ళ అభిప్రాయం అని అనుకుంటుంది. మీ ఇద్దరికి స్నేహానికి అడ్డం రాదు" నచ్చచెపుతున్నట్టుగా అంది నీరజ.

"అక్కా.. దీంట్లో ఎవ్వరూ కలగచేసుకోవద్దు. ప్లీజ్" అన్నాడు రవి.

"రేపు నేను హైదరాబాదు వెళ్తున్నా. తిరిగి ఆదివారం వస్తాను" అన్నాడు ముభావంగా.

ఫంక్షన్ హాలులోకి చుట్టూ చూశాడు రవి, రాజేష్ కానీ వివేక్ కానీ కనిపిస్తారని. అప్పటికే చాలామంది వచ్చారు. అందరూ దాదాపు ఒకే వయస్సు వాళ్ళు. ఏదో కాలేజీ ఫంక్షనులాగా ఉందిగానీ పెళ్ళి ఫంక్షన్ లాగా లేదు.

ఓ పక్కన డ్రింక్స్, స్నాక్స్ ఉన్నాయి. స్టేజ్ మీద కర్టెన్ వేసి ఉంది. స్పీకర్లోంచి షెహనాయ్ వినిపిస్తుంది.

"హాయ్ రవిగారు ఎంతసేపయ్యింది వచ్చి?" చెయ్యి పట్టుకుని అడిగాడు రాజేష్.

"ఇప్పుడే వచ్చాను. ఎలా ఉన్నావు రాజేష్" అడిగాడు రవి.

"బాగున్నా రండి వివేక్, రఘు అవతల ఉన్నారు. వెళ్దాం"

రఘు రవిని చూసి చాలా సంతోషించాడు. రవి, రఘుకి ఓ కవర్ ఇచ్చి, "మీ ఇద్దరికీ గిఫ్ట్ ఏం కొనాలో తెలియదు" అన్నాడు.

"అయ్యో మీరు రావటమే పెద్ద గిఫ్ట్ మాకు. అంజలి చెప్పింది మీరు చాలా బిజీగా ఉన్నారని. రండి మా ఫ్రెండ్స్‌కి పరిచయం చేస్తాను" అని అందరికి పరిచయం చేశాడు రఘు.

"రండి ప్రోగ్రామ్ మొదలయ్యేలోపు స్నాక్స్ తీసుకుందాం" అన్నాడు వివేక్.

"ప్రోగ్రామ్ ఏంటి?" అన్నాడు రవి.

"తెలీదండి మాకు కూడా. ఈ అమ్మాయిలందరూ కలిసి ప్లాన్ చేశారు. డెకరేషన్‌లాంటి పనులు మాకు అప్పచెప్పారు. మిగతావన్నీ చాలా సీక్రెట్‌గా ఉంచుతున్నారు. నా అనుమానం నన్నేదో బాగా సతాయించటానికి ప్లాన్ వేశారని" అన్నాడు రఘు.

"నాకు కొంచెం తెలుసు. కానీ నీకు చెప్పలేను. నీకు చెప్పానంటే చంపేస్తానన్నారు అంజలి, రాధి" అన్నాడు వివేక్

"ఓరి దుర్మార్గుడా ఇంత దాచావా? ఏంటో కాస్తన్నా చెప్పరా టెన్షన్ తట్టుకోలేకపోతున్నా" అన్నాడు రఘు.

"నా అవసరం కొంచెం ఉంది కాబట్టి చెప్పారు. నేను మాత్రం నీకు చెప్పను కావాలంటే మీ ఆవిడను నువ్వు బ్రతిమలాడుకో"

అందరూ నవ్వారు. అందరూ స్నాక్స్ తెచ్చుకుని కూర్చుని తింటున్నారు. వాళ్ళ నవ్వులు, అల్లరి రవికి చాలా రిలాక్సింగ్‌గా అనిపించింది.

అంతలోకి స్టేజ్ మీద ఒక లైట్ వెలిగి అమ్మాయి మైక్ తీసుకుని వచ్చింది.

"హాయ్.. నా పేరు అరుణ. నేనివాళ్ళ ప్రోగ్రామ్‌కి ఎమ్.సిగా ఉంటాను. మనందరికి ఫ్రెండ్స్ అయిన రఘు. రాధికకు పెళ్ళి అవుతున్నందుకు ముందుగా కంగ్రాట్స్. ఇవాళ రకరకాల గేమ్స్ ఉంటాయి, తర్వాత ఆటపాటలుంటాయి. తర్వాత డిన్నర్. డిన్నర్ తర్వాత ఓపెన్ డాన్స్ ఫ్లోర్" అందరూ కేకలు వేసి చప్పట్లు కొట్టారు.

"ఓకె ముందుగా రఘుకి, రాధిక మీద ఎంత ప్రేముందో అసలు నిజమైన ప్రేమోకాదో తెలిపే టెస్ట్ పెడుతున్నాం" రఘు స్టేజ్ మీదకు రా.

"అయిపోయాను. నన్నో బకరా చేసి ఆడుకుంటారు వీళ్ళు" గొణుక్కుంటూ వెళ్ళాడు రఘు.

నెమ్మదిగా కర్టెన్ తెరుచుకుంది. స్టేజ్ మీద ఒకే రకం మేలి ముసుగులేసుకుని ముగ్గురు అమ్మాయిలు కూర్చున్నారు.

"రఘు వీళ్ళల్లో రాధిక ఎవరో చెప్పు" అంది అరుణ.

"అన్యాయం. ఎలా చెప్పగలను?" బిక్కమొహం వేసి అన్నాడు రఘు.

"సరే అయితే వాళ్ళ చేతులు పట్టుకుని చెపుతావా రాధిక ఎవరో? కానీ కళ్ళకి గంతలు కడతాం" అని రఘుని తీసుకెళ్ళారు. ముగ్గురమ్మాయిలు చేతులు చాపారు. ఎవరిని చూపిస్తాడా అని అందరూ కుతూహలంగా చూస్తున్నారు. అందరి చేతులు పట్టుకుని వదిలేసి "నాకేం తెలియటంలేదు" అన్నాడు రఘు.

"మరి స్వీట్ నథింగ్స్ చెప్పుకునేటప్పుడు ఓ చేతులు పట్టుకుని మాట్లాడతారు. ఆ మాత్రం తెలియదా?" దబాయించింది అరుణ.

"తప్పు అమ్మాయిది చెప్పానంటే రాధిక చంపేస్తుంది. అసలు ఏ అమ్మాయి చెయ్యి రాధి చెయ్యిలా లేదు అంతే" అన్నాడు రఘు.

అందరూ గోలగోలగా అరిచారు.

"లేదు. కనీసం ఊహించు. వాళ్ళ ముగ్గురులో ఎవరో!?" అంది అరుణ.

"ముగ్గురిలో ఎవ్వరూ కాదనిపిస్తుంది" అన్నాడు రఘు.

"ఫెంటాస్టిక్. దీంట్లో రఘు పాస్ అయ్యాడు" అంది అరుణ ముగ్గురమ్మాయిలూ లేచారు నవ్వుతూ. వీళ్ళల్లో అంజలి కూడా ఉంది. గులాబి రంగు గాగ్రా, మీద ఎరుపు ఓణీ. పెళ్ళి కూతురులా ఉంది.

"ఓకె నెక్స్ట్ గేమ్. మేము రాధిక ఇష్టమైనవి ఓ లిస్ట్ రాశాము. ఆ ప్రశ్నలను రఘుని అడుగుతాం. దీని బట్టి రఘుకి, రాధి టేస్ట్ తెలుసోలేదో అర్థం అవుతుంది" అంది అరుణ.

"ఒక్కళ్ళనే అడగటం న్యాయం కాదు. మేము కూడా రాధికను అడుగుతాం" అన్నాడు వివేక్.

అదికూడా అయ్యాక, నాట్యాక్షరి అని, అంత్యాక్షరిలాగా రెండు గ్రూపులుగా ఏర్పడి డాన్స్ చేశారు. దానికి కొంతమంది అబ్బాయిలు కూడా వెళ్ళారు, వివేక్‌తో సహా.

"మంచి పాటలు సెలక్ట్ చేశారు" అన్నాడు రవి రాజేష్‌తో.

"చాలా బాగుంది ఈ ప్రోగ్రామ్"

"ఈ వారం రోజులు అంజలి వచ్చాక, ఈ పాటల సెలక్షన్, ప్రాక్టీస్ ఓ విపరీతంగా బిజీగా ఉన్నారు అందరూ."

"డిన్నర్‌కి పదండి అందరూ" అని ఎనౌన్స్ చేసింది అరుణ.

రవి కళ్ళు అంజలి కోసం వెతుకుతున్నాయి. దూరంగా వస్తూ కనిపించింది. పక్కనే వివేక్ కూడా ఉన్నాడు. ఇద్దరూ గట్టిగా నవ్వుతూ దగ్గరకు వచ్చారు. అంజలి వైపు చూసి పలకరింపుగా నవ్వాడు రవి.

"మీరివాళ వస్తారో రారో అనుకున్నా. వీలవదేమో అన్నారు కదా" అంది అంజలి.

"రాకుండా ఉంటే ఇంత మంచి ప్రోగ్రామ్ మిస్ అయ్యేవాడిని. చాలా బాగుంది" అన్నాడు రవి. "వివేక్ నువ్వు ఇంత బాగా డాన్స్ చేస్తావని చెప్పలేదు"

"ముందు తెలిసినా లేకపోయినా, కాలేజీలో అలవాటవుతుంది ఇదంతా. కానీ ప్లానింగ్ అంతా అంజలిదే" అంజలి వంక చూసి

నవ్వుతూ అన్నాడు వివేక్.

అంతలోనే రఘు, రాధిక, లక్ష్మి కూడా వచ్చారు.

"రండి భోంచేద్దాం" అంది అంజలి.

ఓ ఇరవై రకాల వంటలు లేకుండా, సింపుల్‌గా, రుచిగా ఉన్నాయి అన్నీ. అందరూ కబుర్లు చెప్పుకుంటూ భోజనం చేశారు. అంతలోకి మైక్‌లో అరుణ ఎనౌన్సు మెంటు చేసింది. "అందరూ స్టేజి మీదకు రండి మ్యూజిక్ స్టార్ట్ చేస్తున్నాం. డాన్స్ చెయ్యండి."

"రండి రండి. లేవండి అందరూ" హడావుడి చేశాడు వివేక్.

"నేను కాసేపు కూర్చోవాలి. నా వల్ల కాదు. తర్వాత వస్తాను" అంది అంజలి

"రవిగారు మీరు లేవాలి."

"నాకు ఈ డాన్స్‌లు అవీ రావు. చూసి ఎంజాయ్ చెయ్యటమే. మీరు వెళ్ళండి." అన్నాడు రవి.

"అంజలి. నువ్వు వెళ్ళాలంటే వెళ్ళు నాకు కంపెనీ ఇవ్వటం కోసం ఆగొద్దు" అన్నాడూ రవి.

"అంటే నా కంపెనీ అంత బాగోదా?" బుంగమూతి పెట్టింది అంజలి.

"నేను మాట్లాడలేను నీతో" ఇద్దరికీ చాలా మాట్లడాలని, అడగాలని ఉంది. కానీ ఏం అడగాలో అన్న సందిగ్ధత. కాసేపు మౌనంగా డాన్సులు చూస్తూ ఉండిపోయారు.

రవి వంక చూస్తున్నట్లు అనిపించటంతో అతనివైపు తిరిగింది అంజలి. తననే తదేకంగా చూస్తున్న రవి, చప్పున పట్టుపడ్డట్లుగా తడబడి చూపు తిప్పుకున్నాడు.

"ఏంటి అలా చూస్తున్నారు. నెమ్మదిగా అడిగింది అంజలి.

"ఏం లేదు నిన్ను ఇలాంటి డ్రెస్‌లో ఎప్పుడూ చూడలేదుగా. కొత్తగా ఉన్నావు" అన్నాడు.

"మీలాంటి మనిషిని ఇష్టపడ్డాను చూడండి. నన్ను నేనే తిట్టుకోవాలి. అంత పెద్దకళ్ళున్నాయి. వాటిల్లో కనిపించే భావం, పెదాల దగ్గరకు వచ్చేసరికి వెనక్కి పోతుందా? మీ మనస్సులో ఏముందో ఎలా తెలుసుకోవటం. అస్సలు బైటపడడు" మనస్సులో విసుక్కుంది అంజలి.

"ఏంటి ఆలోచిస్తున్నావు?" అని అడిగాడు రవి.

"ఏం లేదు. ఇంతకీ ఎక్కడుంటున్నారు? అసలు రారేమో అని భయపడ్డాను" అంది గబగబా.

"ఇక్కడే ఓ హోటల్లో ఉన్నాను. రేపు రాత్రి పెళ్ళి అయిన తర్వాత బయలుదేరతాను. కారు తీసుకుని వచ్చానులే"

"ఏంటి రాత్రిపూట కారులో ప్రయాణమా? ఏమీ వద్దు. ప్రొద్దున్నే బయలుదేరితే ఎంతలో వెళతారు కనుక"

"నువ్వు ఎప్పుడు బయలుదేరతావు?" అడిగాడు రవి.

"నేను ఆదివారమే"

"అయితే నాతో రావొచ్చుకదా ఇద్దరం బోర్ కొట్టకుండా వెళ్ళొచ్చు"

"మీకెందుకు ఇబ్బంది?"

"ఇబ్బందా? కొత్తగా మాట్లాడుతున్నావా?" అదేం లేదు. ఇద్దరం ఆదివారం ప్రొద్దున్నే బయలుదేరదాం సరేనా?" అన్నాడు రవి.

మళ్ళీ రవితో 6-7 గంటలు ఒంటరిగా. పిచ్చ సంతోషం వేసింది అంజలికి.

"రండి డాన్సు చేద్దాం" అంది లేస్తూ.

"నా వల్లకాదు. వదిలేయ్ అంజలి."

"ఊహూ ఊరికే అందరితో పాటు అక్కడ ఉండండి. అందరికి డాన్సు వచ్చి చేయట్లేదు. అదో సరదా అంతే" అని చెయ్యిపట్టుకుని లాక్కెళ్ళింది.

"నీకో సర్‌ప్రైజ్ చూపించాలి అంజలి. రేపు చెపుతాను" అన్నాడు రవి.

"అబ్బా మళ్ళీ సర్‌ప్రైజ్ ఏంటి? అందులో రేపటిదాకా.."

"ఈ వంకనన్నా నా గురించి ఆలోచిస్తావు కదా" అన్నాడు రవి.

సరిగ్గానే విన్నదా తను. "ఏమన్నారు?" అడిగింది అంజలి. మాట్లాడలేదు రవి.

"సరే! మీక్కూడా రేపే ఒక సర్‌ప్రైజ్ ఇస్తాను" అంది అంజలి.

ఎంతో సరదాగా గడిచిపోయింది. బయలుదేరుతుంటే రాజేష్ అన్నాడు. "రేపు ప్రొద్దున వచ్చేయండి రవి. అందరం అక్కడే రఘు ఇంట్లో పేకాట కాస్త సరదాగా ఉంటుంది."

"లేదులే రాజేష్, ఫ్రెండ్స్ ఉన్నారు. రేపు కలవాలి. రాత్రి పెళ్ళికి వస్తాను" అని రవి, అంజలి వంక చూసి "ఐ హాడ్ లాట్ ఆఫ్ ఫన్ టుడే, గుడ్‌నైట్" అని చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు.

రవి, అంజలి ఒకరినొకరు చూసుకోవటం, మాట్లాడుకునే విధానం గమనిస్తూనే ఉన్నాడు. వివేక్. చాలా బాధగా ఉక్రోషంగా కూడా ఉంది.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments